

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Adama Makosza

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2024 r.

sprawy **I. L.**

oskarżonej z art. 200§1 kk w zb. z art. 202§3kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 5 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 18/23

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 739/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 5 czerwca 2023 r. w sprawie II K 18/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	I. L.	Organizator Rodzinnej Pieczy Zastępczej ((...) Centrum Pomocy (...) w Ł.) wskazał, iż istnieje zasadność dalszego przebywania W. S. i D. S. – małoletnich dzieci oskarżonej, w rodzinie zastępczej spokrewnionej J. L., zapewnienia opieki psychologiczno-pedagogicznej, obserwacji emocji i nastroju dzieci, utrzymania ich relacji z rodzicami biologicznymi oraz warunków fizycznych, emocjonalnych i bytowych, a także dalszej współpracy z koordynatorem Rodzinnej Pieczy Zastępczej. Ponadto, zdaniem koordynatora, oskarżona I. L. podczas pobytu w areszcie wyciągnęła wnioski i jest świadoma konsekwencji	Dokumentacja uzyskana z (...) Centrum Pomocy (...) w Ł.	(...)- (...), (...)- (...)

		<p>swojego zachowania, po opuszczeniu aresztu podjęła pracę i stara się wrócić do rytmu życia sprzed zatrzymania oraz jest wysoce prawdopodobne, że korzystając ze wsparcia bliskich i specjalistów, będzie ona w stanie sprawować opiekę nad dziećmi w prawidłowy sposób, przy czym należy ją zobligować do odbycia terapii, warsztatów psychoedukacyjnych w celu podnoszenia kompetencji rodzicielskich i wychowawczych, oraz nabywania kompetencji świadomego rodzicielstwa.</p>		
2.	I. L.	<p>Oskarżona I. L. od dnia 13 czerwca 2023 r. do dnia wystawienia zaświadczenia, tj. 20 lipca 2023 r. była zarejestrowana jako bezrobotna. Ponadto w okresie od dnia 13 czerwca 2023 r. do dnia 9 grudnia 2023 r. miała przyznane prawo do zasiłku w wysokości 100%.</p>	<p>Zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł.</p>	(...)
3.	I. L.	<p>Oskarżona zawarła umowy o pracę w okresie od dnia 23 października 2023 r.</p>	<p>Umowy o pracę zawarte przez I. L. z</p>	(...)- (...)

		do dnia 31 grudnia 2024 r. z P.H.U.P. K.W.S. Ż.” Sp. z o.o. na stanowisku laboranta.	P.H.U.P. K.W.S. Ż.” Sp. z o.o.	
4.	I. L.	Oskarżona podjęła terapię w zakresie radzenia sobie z emocjami, pewnością siebie i poczuciem wartości, uczestniczyła w psychoterapii indywidualnej, korzystała z pomocy psychologicznej.	Zaświadczenia lekarskie	(...), 1180- (...)
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Dokumentacja uzyskana z (...) Centrum Pomocy (...) w Ł.	Dokumentacja sporządzona w sposób jasny i logiczny przez uprawniony podmiot, nie budzi wątpliwości co do jej wiarygodności. Informacje w niej zawarte odnoszą się do sytuacji życiowej małoletnich dzieci oraz ich relacji z oskarżoną,

		a także jej zachowaniem po opuszczeniu aresztu.
2.	Zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł.	Dokument urzędowy niebudzący wątpliwości, uznany za wiarygodny.
3.	Umowy o pracę zawarte przez I. L. z P.H.U.P. K.W.S. Ż." Sp. z o.o.	Dokumentacja potwierdzająca nawiązanie stosunku pracy, nie budzi zastrzeżeń w aspekcie wiarygodności.
4.	Zaświadczenia lekarskie	Dokumenty uznane za wiarygodne, nie budzą zastrzeżeń.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, że wykonane i prezentowane w dniach 03 maja 2022 r. oraz w dniach 05 czerwca 2022 r., 07 czerwca 2022 r. oraz 03 lipca 2022 r. przez oskarżoną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

zdjęcia małoletniej córki W. S. przedstawiające jej nagi wizerunek wraz z widocznym wżórkim łonowym i widocznymi częściowo wargami sromowymi, jak również przesłane w dniu 03 lipca 2022 r. zdjęcie D. S. nie stanowią treści pornograficznych w rozumieniu art. 202 § 3 k.k., a jedynie nagi wizerunek małoletnich, podczas gdy prezentowanie utrwalonych na zdjęciach przez oskarżoną fragmentów narządów płciowych córki oraz narządów płciowych syna miało na celu pobudzenie seksualne odbiorcy tych treści - osoby podającej się za T. P.;

II. obraza przepisów prawa procesowego, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprecyzyjne sformułowane w punkcie I wyroku opisu czynu przypisanego I. L. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 3 k.k. w zb. z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w punkcie III wyroku czynu z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i pominięcie znamienia użycia przez I. L. podstępu w celu utrwalenia nagiego wizerunku dzieci;

III. obraza przepisu prawa karnego materialnego, a to art. 41a § 5 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie wskazanie przez Sąd terminu wykonania środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi w miejscowości D. 102d, do czego przepis ten obligował Sąd.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

W związku z przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy kontrolą instancyjną niniejszego postępowania został stwierdzony szereg uchybień, które skutkowały koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego. Żadna ze skarżących stron nie sformułowała wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku, jednakże z uwagi na charakter i powagę dostrzeżonych przez Sąd uchybień, należy przeprowadzić na nowo przewód sądowy w całości. O powodach podjęcia takiej decyzji wypowiedziano się w dalszej części uzasadnienia, jednakże należało również odnieść się do poszczególnych zarzutów podniesionych w apelacji, co niewątpliwie winno posłużyć Sądowi I instancji do konkluzji wniosków.

Pierwszy z zarzutów oskarżyciela publicznego dotyczy błędnej kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonej czynów, wskutek niewłaściwego nieuznania przez Sąd meriti wskazanych przez skarżącego zdjęć W. S. jako materiałów o treści pornograficznej, podobnie jak i zdjęcia D. S. przesłanego w dniu 03 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy zważył, iż należy zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, jak również z przedstawioną przez niego argumentacją. Na poparcie swojej argumentacji skarżący przywołał postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2021 r. w sprawie IV KK 251/20, którego treść jest również adekwatna do okoliczności niniejszego postępowania i aprobowana przez Sąd Odwoławczy. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, przesyłanie zdjęć swoich dzieci osobie podającej się za T. P. (jak ustalono podczas rozprawy apelacyjnej za T. P. miał podawać

się D. P., o czym w dalszej części uzasadnienia), nosiło niewątpliwie wyraźny kontekst seksualny i miało służyć do jego pobudzenia seksualnego, o czym oskarżona doskonale wiedziała i na co się godziła. Takie jednoznaczne wnioski można wyciągnąć z treści rozmów oskarżonej z T. P., w których to on opisuje wizje czynności seksualnych wykonywanych z oskarżoną oraz jej dziećmi. Poprawna interpretacja materiału w postaci przedmiotowych zdjęć, powinna skutkować zakwalifikowaniem przypisanego czynu w pkt. I zaskarżonego wyroku jako czynu z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zakresie czynu z pkt. II – z art. 202 § 3 k.k., w zb. z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Skarżący równie słusznie zauważył uchybienie w treści pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci pominięcia w opisie czynów znamienia podstępny, przy kwalifikacji prawnej z art. 191a § 1 k.k. Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. sąd jest zobligowany do dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej, natomiast z art. 191a § 1 k.k. jednoznacznie wynika, że do wypełnienia znamion tego przestępstwa konieczne jest działanie przy użyciu przemocy, groźby bezprawnej lub podstępny. Pamiętać przy czym należy, że przepis art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k., normujący strukturę wyroku skazującego, nie formułuje wymogu, by w opisie czynu przytoczono *expressis verbis* brzmienie ustawowe wszystkich znamion czynu zabronionego. Wymogiem jest natomiast to, by określenie przypisanego czynu było

dokładne, a kwalifikacja prawna była efektem subsumcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa materialnego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., II KK 166/22). Sąd meriti nie przyłożył przy tym należytej uwagi, gdyż nie opisał sposobu działania oskarżonej, co przy niniejszych czynach było istotne. Z akt sprawy, w tym z samego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego (k. 1077) wynika, że przedmiotowe zdjęcia wykonała ona podstępnie, aby nie wzbudzić podejrzeń swoich dzieci, zwłaszcza starszej córki.

Rację należy przyznać także przy ostatnim z zarzutów oskarżyciela publicznego. Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonej środek karny w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi w miejscowości D. 102d, nie określił terminu jego wykonania, czym doprowadził do obrazy przepisu art. 41a § 5 k.k., który literalnie, wprost obliguje sąd do jego określenia.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. w zakresie czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia uznanie I. L. za winną popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wyeliminowanie z podstawy skazania przepisu art. 191a § 1 k.k.;

II. w zakresie czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia uznanie I. L. za winną popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 202

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>§ 3 k.k. w zb. z art. 191§a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzenie wobec I. L. kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. zakazu kontaktowania się i zbliżania na odległość mniejszą niż 15 metrów z córką W. S. oraz nakaz opuszczenia lokalu w miejscowości D. 102d na okresy wynoszące po 2 lata i jako karę łączną orzeczenie wobec oskarżonej kary 3 lat pozbawienia wolności;</p> <p>III. oznaczenie na podstawie art. 41a § 5 k.k. terminu wykonania środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu w miejscowości D. 102d w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesione zarzuty były zasadne, jednakże nie mogły spowodować zmiany zaskarżonego wyroku, gdyż zaistniała konieczność jego uchylecia i przekazania do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>I. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez niezastosowanie normy prawnej wynikającej ze wspomnianego przepisu prawa i ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci wyjaśnień I. L. oraz nagrań na karcie pamięci - k. 570 w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą i doświadczeniem życiowym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

poprzez niezasadne uznanie, iż matka małoletnich pokrzywdzonych podejmowała się wielokrotnie działań o charakterze innej czynności seksualnej wobec syna D. S., podczas gdy w rzeczywistości, jak wynika z treści przywołanych dowodów, zachowanie I. L. było zachowaniem jednorazowym, którego dopuściła się ona nadto będąc wówczas osobą podatną na sugestie i wpływy innych osób, pozostając pod wpływem użytkownika portalu Sympatia.pl używającego nicku (...) co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności świadczącej na niekorzyść oskarżonej, która nie wystąpiła w rzeczywistości w niniejszej sprawie;

II. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego wyroku, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegająca na niezastosowaniu normy prawnej wynikającej ze wskazanych przepisów i ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonej, korespondencji z aplikacji Messenger, prowadzonej przez nią z osobą używającą nicku (...), w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez niezasadne, nieznajdujące potwierdzenia w dowodach uznanie, iż oskarżona działała w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zgodnie z dyspozycją art. 12 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości zamiar ów nie został wykazany przez prokuratora na żadnym etapie postępowania, co doprowadziło do uwzględnienia przez Sąd I instancji

okoliczności obciążających, które w rzeczywistości w ogóle nie wystąpiły;

III. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wydanego wyroku, to jest art. 201 k.p.k., poprzez niezastosowanie normy prawnej wynikającej ze wspomnianego przepisu i niezasadne uznanie przez Sąd I instancji, iż w warunkach przedmiotowej sprawy sporządzona dla potrzeb postępowania opinia biegłego informatyka z odtworzenia zapisów znajdujących się na telefonie X. model R. (...), należącego do oskarżonej a stanowiącego dowód rzeczowy nr 1 z 3 listopada 2022 roku jest opinią kompletną, podczas gdy nie odnosi się ona w swej treści do daty sporządzenia plików a jedynie do faktu ich występowania w pamięci wspomnianego urzędnika, które miały być udostępniane użytkownikowi posługującemu się nickiem (...) podczas gdy, w świetle wyjaśnień oskarżonej zachodziły uzasadnione wątpliwości odnośnie tego, czy oskarżona dopuściła się innej czynności seksualnej wobec syna więcej niż jeden raz;

co w konsekwencji doprowadziło do

IV. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku a mającego wpływ na jego treść, polegającego na niezasadnym przyjęciu, iż w realiach niniejszej sprawy oskarżona wyczerpała swoim zachowaniem dyspozycję art. 12 § 1 k.k., choć w rzeczywistości nie istniały podstawy do uznania, że czyny jakich miała dopuścić się oskarżona miały charakter czynów ciągłych, co uzasadniało pociągnięcie jej do odpowiedzialności prawnokarnej za czyny przypisane jej w pkt 1 i 3

wyroku skazującego z pominięciem wskazanego przepisu jako podstawy skazania;

a nadto

V. pierwotną, powstałą na etapie postępowania przygotowawczego, obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, to jest art. 170 pkt 2 k.p.k. polegającą na niezasadnym zastosowaniu normy prawnej wynikającej z treści wspomnianego przepisu oraz niezasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonej zmierzających do wykazania stanu relacji małoletnich pokrzywdzonych z ich matką, ich relacji z ojcem, przyczyn i motywacji towarzyszących I. L., związanych z nimi podstaw rozpadu więzi małżeńskich I. L. i G. S., potencjalnego wpływu rozłąki z matką na małoletnie dzieci I. L., przy popełnieniu przez nią czynów zabronionych, z uwzględnieniem zarzutów z pkt I - IV niniejszej apelacji, które to w ocenie obrony stanowić mogły w niniejszej sprawie o istnieniu okoliczności łagodzących, świadczących na korzyść oskarżonej,

co w dalszej mierze skutkowało

VI. obrazą przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na niezastosowaniu normy prawnej wynikającej ze wskazanych przepisów i dokonaniu przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą i doświadczeniem życiowym, przy niezasadnym pominięciu potencjalnych dowodów, które

mogły zawierać okoliczności świadczące na korzyść oskarżonej;

oraz przyczyniło się do

VII. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku a mającego wpływ na jego treść, polegającego na niezasadnym nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji przy wymiarze kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności, jak również środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na okres 2 lat w odniesieniu do każdego z pokrzywdzonych małoletnich, okoliczności łagodzących w postaci stanu relacji małoletnich pokrzywdzonych z ich matką, ich relacji z ojcem, przyczyn i motywacji towarzyszących I. L., związanych z nimi podstaw rozpadu więzi małżeńskich I. L. i G. S., nie pozostających bez znaczenia na należny oskarżonej wymiar kary i środków karnych,

które to uchybienia łącznie doprowadziły do

VIII. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec I. L. kary pozbawienia wolności i środka karnego zakazu zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzonymi poprzez stwierdzenie, iż z uwagi na względy prewencji indywidualnej oraz ogólnej, jak również dobro małoletnich dzieci oskarżonej, odpowiedniość wobec stopnia winy oskarżonej i społeczną szkodliwość przypisanych jej czynów uzasadniały wymierzenie oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz 2 (dwóch) lat zakazu kontaktowania się i zbliżania na odległość mniejszą niż 15 metrów, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały

	wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, nieprzekraczającym jednego roku oraz zaniechanie orzekania o środku karnym zakazu zbliżania się i kontaktowania z małoletnimi pokrzywdzonymi.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W świetle art. 436 k.p.k. Sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. Rozważania w aspekcie zupełności, czy sposobu oceny materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy są na tym etapie postępowania bezcelowe w związku z koniecznością przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, w tym postępowania dowodowego dotyczącego możliwego udziału w przedmiotowych czynach D. P., który to w korespondencji z oskarżoną miał podawać się jako T. P.. Zgodnie z dotychczas zgromadzonym materiałem dowodowym stwierdzić można, że odgrywał on kluczową rolę przy popełnieniu przez oskarżoną przedmiotowych czynów. Wobec niego za ten i inne czyny podobne, zgodnie z wiedzą uzyskaną przez Sąd w trakcie rozprawy apelacyjnej, prowadzone jest postępowanie przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie. Sąd I instancji przy ponownym</p>		

<p>procedowaniu winien postępować wedle obowiązujących przepisów, w tym przepisów postępowania, których obrazę zarzuca skarżąca. Biorąc pod uwagę powyższe, tym bardziej brak jest racjonalnych powodów, aby Sąd II instancji w tym stanie sprawy miał rozpoznawać zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary, czy też środka karnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez:</p> <p>I. wyeliminowanie z podstawy prawnej czynów przypisanych oskarżonej art. 12 § 1 k.k. z uwagi na brak wielokrotności zachowań oskarżonej oraz na brak działania w celu realizacji przez nią z góry powziętego zamiaru oraz poczynienie stosownych zmian w opisie czynów zabronionych jej przypisanych;</p> <p>II. obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonej do jednego roku i zawieszenie wykonania tej kary na okres próby wynoszący 3 lata;</p> <p>III. zaniechanie orzekania o zakazie zbliżania się i kontaktowania z małoletnimi pokrzywdzonymi;</p> <p>IV. zmianę orzeczenia o kosztach poprzez zwolnienie oskarżonej z obowiązków zapłaty kosztów procesu z uwagi na jej sytuację ekonomiczną, rodzinną, konieczność zapewnienia utrzymania swoim małoletnim dzieciom, brak posiadania przez nią oszczędności umożliwiających uczynienie zadość temu obowiązkowi, jak również obecny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>brak zatrudnienia i możliwość braku uzyskania pracy w związku z ewentualną potrzebą odbycia kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej;</p> <p>V. zaniechanie obciążania oskarżonej kosztami postępowania za instancję odwoławczą z uwagi na okoliczności podniesione w punkcie poprzedzającym.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wnioski apelacyjny nie został uwzględniony.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest:</p> <p>I. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie normy prawnej wynikającej ze wspomnianego przepisu prawa i ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonej oraz nagrań na karcie pamięci - k. 570 w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą i doświadczeniem życiowym poprzez niezasadne uznanie, iż wielokrotnie oskarżona podejmowała wobec syna działania o charakterze innej czynności seksualnej, podczas gdy z jej pamięci wynika, że zrobiła to raz i wykonała kilka zdjęć oraz że działała w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zgodnie z dyspozycją art. 12 § 1 k.k., podczas gdy wykonywała zdjęcia dzieci na wyraźną prośbę i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	za namową osoby używającej nicku (...), czego obecnie bardzo żałuje.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut co do swej istoty pokrywa się z zarzutami obrońcy (rubryka 3.2.), toteż niecelowe jest powielanie treści uzasadnienia w tym miejscu, zwłaszcza w kontekście uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez:</p> <p>I. wyeliminowanie z podstawy prawnej przypisanych oskarżonej czynów art. 12 § 1 k.k. z uwagi na brak wielokrotności jej zachowań wobec syna i brak realizacji z góry powziętego zamiaru wobec syna i córki;</p> <p>II. obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonej do jednego roku i zawieszenie wykonania tej kary na okres próby wynoszący 3 lata;</p> <p>III. zaniechanie orzekania o zakazie zbliżania się i kontaktowania z małoletnimi pokrzywdzonymi,</p> <p>IV. zmianę orzeczenia o kosztach poprzez zwolnienie oskarżonej z obowiązku zapłaty kosztów procesu z uwagi na jej sytuację ekonomiczną, rodzinną, konieczność zapewnienia utrzymania swoim małoletnim dzieciom, brak posiadania przez oskarżoną oszczędności umożliwiających uczynienie zadość temu obowiązkowi, jak również</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>obecny brak zatrudnienia i możliwość braku uzyskania pracy w związku z ewentualną potrzebą odbycia kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej;</p> <p>V. zaniechanie obciążania oskarżonej kosztami postępowania za instancję odwoławczą z uwagi na okoliczności podniesione w punkcie poprzedzającym.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wnioski apelacyjny nie został uwzględniony.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>	

-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Zgodnie z przyjętą praktyką i orzecznictwem, przeprowadzenie przewodu na nowo w całości jest konieczne wówczas, gdy sposób przeprowadzenia dowodów przez sąd a quo dotknięty jest tego typu wadliwościami, że samo częściowe tylko uzupełnienie postępowania dowodowego przez dodatkowe przeprowadzenie dowodów przez instancję odwoławczą byłoby niewystracające, a to właśnie	

z powodu uchybień w zakresie sposobu przeprowadzenia całego postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2023 r., II KS 47/23). W przedmiotowym postępowaniu niewątpliwie zachodzi opisana sytuacja, która skutkowałą koniecznością wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji Sąd Rejonowy powinien na nowo przeprowadzić przewód sądowy, w tym postępowanie dowodowe i wydać stosowne rozstrzygnięcie. Niektóre powody, którymi kierował się Sąd Okręgowy zostały już zarysowane we wcześniejszej części uzasadnienia, jednakże niebagatelne znaczenie miało naruszenie przez Sąd meriti w przewodzie sądowym zasady bezpośredniości.

Jak wynika z protokołu rozprawy głównej z dnia 27 marca 2023 r. (k. 971-977), na której przeprowadzono postępowanie dowodowe z udziałem świadków w osobach G. S., T. L., K. G., J. L. i H. K., niewątpliwie doszło do nadużycia możliwości odczytywania wcześniejszych zeznań, którą daje art. 391 § 1 k.p.k i w rzeczywistości przy tym do marginalizacji roli przewodniczącego, który to przy czynności przesłuchania wymienionych świadków zadał tylko jedno pytanie, przy czym sama rozprawa trwała niespełna godzinę. Przy ilości świadków, powadze charakteru sprawy i obszerności zgromadzonego materiału, było to zdecydowanie zbyt pobieżne. Wracając do nadużywania odczytywania wcześniejszych zeznań należy podkreślić, że przepis art. 391 § 1 k.p.k. obliguje - w razie ziszczenia się przesłanek tam określonych -

do odczytania protokołów m.in. złożonych poprzednio przez świadka zeznań, ale zarazem zastrzega, że jest to wymagane w odpowiednim zakresie. Ustalając, jaki zakres odczytania wcześniejszych zeznań bądź wyjaśnień jest "odpowiedni" w znaczeniu wynikającym z art. 391 § 1 k.p.k. należy z jednej strony baczyć, by dokładnie odpowiadał on zakresowi przesłanek, ze względu na które zdecydowano się odczytać protokoły zeznań i wyjaśnień, z drugiej zaś - by nie pomijał on okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż to one będą przedmiotem znaczących dla sprawy ustaleń sądu (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2022 r., III KK 4/22). W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, który to wskazał, że przepisu art. 391 § 1 k.p.k. nie można traktować instrumentalnie jako przyzwolenia na odczytanie protokołu poprzednio złożonych zeznań lub wyjaśnień w każdym wypadku wystąpienia okoliczności tam określonych (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 października 2021 r., II AKa 105/21). Nadto zauważyć należy, że Sąd skorzystał również z art. 389 § 1 k.p.k. odczytując wyjaśnienia oskarżonej, która co prawda na rozprawie oświadczyła, że chce odpowiadać wyłącznie na pytania swojego obrońcy i Sądu, natomiast po złożeniu lakonicznych wyjaśnień przez oskarżoną, Sąd nie skorzystał z tej sposobności. Wracając do istoty zasady bezpośredniości wskazać należy, że do jej dyrektyw zalicza się m.in. potrzebę opierania się przez sąd w swych ustaleniach na tych dowodach, które przeprowadził na rozprawie i potrzebę zetknięcia się przez wszystkich sędziów bezpośrednio z wszystkimi źródłami dowodowymi, które mają stanowić

podstawę orzekania (por. np. R. Kmiecik, Prawo dowodowe. Zarys wykładu, Kraków 2005, s. 95). Powyższy wymóg wynika wprost z art. 410 k.p.k., według którego podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zwrócić uwagę także należy, że omawiana zasada pełni znaczącą rolę również w procesie oceniania materiału dowodowego, ponieważ sąd przesłuchując bezpośrednio świadka lub oskarżonego, nie tylko zapoznaje się z tą relacją bez jakichkolwiek pośredników, lecz także może łatwiej ocenić wiarygodność tej relacji, biorąc także pod uwagę gestykulację osoby przesłuchiwanej, mimikę, reakcję na zadawane pytania bądź czas przeznaczony przez tę osobę na zastanawianie się przed udzieleniem odpowiedzi. Takie bezpośrednie przeprowadzenie dowodu ma nie tylko duże znaczenie dla sądu, ale także dla stron. Mają one bowiem możliwość obserwacji przesłuchiwanej osoby i zadawania pytań. Nie byłoby takiej okazji, gdyby np. sąd odczytywał jedynie zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. W doktrynie słusznie podnosi się, że zasada bezpośredniości jest istotna nie tylko dla sądu, ale także dla stron (por. np. M. Cieślak, Polska procedura karna, Warszawa 1984, s. 336). Biorąc pod uwagę powyższe, jednoznacznie należy stwierdzić wyraźne naruszenie zasady bezpośredniości, która jest jedną z naczelných zasad polskiego procesu karnego. Owe naruszenie skutkowało koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym miejscu rozważań raz jeszcze wrócić należy do faktu ujawnienia na rozprawie apelacyjnej okoliczności ustalenia osoby podającej się za T. P., którą miałyby być D. P.. Jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, jego udział był istotny i okoliczności ujawnione w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie mogą mieć znaczący wpływ na materiał dowodowy w niniejszej sprawie, w tym posłużyć do weryfikacji dotychczas już zgromadzonego materiału przez pryzmat jego wiarygodności.

Na koniec niniejszych rozważań należy zwrócić uwagę na to, że zostały stwierdzone uchybienia także w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku, choć nie mogą stanowić samej podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy nie zachował konsekwencji w opisywaniu przypisanych oskarżonej czynów, pomijając w treści zaskarżonego wyroku znamię podstępu przy wykonaniu zdjęć swoim dzieciom, co przy przestępstwie z art. 191a § 1 k.k. jest w tym przypadku konieczne, natomiast w uzasadnieniu (k. 1077) już wskazał, że zostały one wykonane podstępnie. Nieprawidłowe sformułowanie opisu czynów zostało zauważone przez oskarżyciela publicznego i stało się przedmiotem podniesionego zarzutu, o czym szerzej wypowiedziano się w rubryce 3.1. niniejszego uzasadnienia. Ponadto, biorąc pod uwagę jeszcze istotniejszą okoliczność, należy wskazać rozbieżności w treści pierwszoinstancyjnego uzasadnienia w części 3.2., odnoszącej się do powodów

<p>przyjętej kwalifikacji prawnej przez Sąd Rejonowy. W tymże miejscu Sąd meriti stwierdził i lakonicznie uzasadnił (dodatkowo niesłusznie) brak treści pornograficznej w zdjęciach wykonanych W. S.. Niniejsze zagadnienie związane z chybioną kwalifikacją przedmiotowych treści, także stało się istotą zarzutu oskarżyciela publicznego i zostało już wyczerpująco rozważone w rubryce 3.1. Na marginesie należy wskazać ponadto zbyt pobieżne uzasadnienie wyroku w części kary i środków karnych, gdzie nienależycie opisano strony przedmiotową i podmiotową popełnionych czynów, mające znaczenie na tę część rozstrzygnięcia.</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Procedując po raz kolejny, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie od początku, w sposób pozbawiony wyżej opisanych uchybień, dogłębnie		

analizując kwestie wskazane przez Sąd Odwoławczy w niniejszym uzasadnieniu. Przede wszystkim Sąd winien ustalić sygnaturę sprawy i zażądać aktu postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Lublinie przeciwko D. P., a które dotyczy m.in. jego udziału w czynach zarzucanych I. L. i przeprowadzi należyte postępowanie dowodowe mające na celu pozyskanie wyczerpującego materiału w tym zakresie oraz przesłucha w charakterze świadka D. P.. Następnie dokona wszechstronnej, wnikliwej i konfrontacyjnej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, wyprowadzając wnioski zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., przy zachowaniu wszelkich zasad procedury karnej. Ponadto Sąd aktywniej przeprowadzi przewód sądowy, bacząc przede wszystkim na zastosowanie zasady bezpośredniości wyrażonej w art. 410 k.p.k. i w związku z tym nie nadużywanie możliwości wynikających z art. 391 § 1 i 389 § 1 k.p.k.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

O kosztach postępowania odwoławczego nie orzekano, ponieważ wyrok uchylający zaskarżone rozstrzygnięcie nie kończy postępowania.

7. PODPIS